

virkelig følte Ord gled hendes Øre forbi som et tomt Sus. Hun manglede i Øjeblikket aldeles Modtagelighed for disse bekymringsfulde Tanker paa Fremtiden, som hun dog i sin Tid selv havde indgivet ham.

Da han endelig sluttede og til Tegn paa deres Forsoning bad hende om et Kys, hørte hun ham derimod straks. Hurtig løftede hun Hovedet og rakte ham sin Mund som en Vansmægtende, der ikke har Tanke for andet end at slukke sin Tørst.
